

Радісне очікування

Вітер ніжно віяв над пагорбами, розганяючи хмаринки, мов пухнастих овечок. Натомість справжні вівці на пагорбах зовсім не давали себе прогнати. Принаймні доти, поки вони мали вдосталь соковитої смачної конюшини.

Де-не-де дзижчали комахи, співали пташки, а в повітрі пахло квітневою свіжістю. Словом, це був чудовий ранок.

Однак Тільда Яблучне Зернятко могла лише здогадуватися про це. Біла, немов квітка бузини, церковна мишка була зайнята прасуванням. Насправді вона недолюблювала це заняття, але, наскільки їй було відомо, це був єдиний спосіб отримати скатертини без жодної складочки.

Кухонні віконця маленької мишачої хатинки були широко відчинені. І, коли свіжий вітерець

змішувався з лавандовим ароматом випрасуваної білизни, в голові Тільди кружляли найпрекрасніші картинки літніх галявин, прогулянок до річки та свіжого полуничного пирога.

— О так, — усміхнулась Тільда. — Саме час влаштувати пікнік!

Равличок повернув до Тільди свою рогату голівку. Зазвичай він не дуже багато говорив. Проте його вираз обличчя свідчив, що він від щирого серця погоджувався з Тільдою.

Цього року зима справді тривала страшенно довго. На Великдень ще лежав сніг. Тож друзі із Шипшинового провулка досі не влаштували жодного пікніка. Хоча проводити дозвілля разом на свіжому повітрі вони любили понад усе на світі!

Тільда саме розмірковувала над тим, що сказали б про це їжачок Руперт, білочка, поштова мишка Моллі та віль-

шанка Робін, коли раптом Руперт зазирнув у відчинене віконце.

— Доброго ранку, моя люба, — привітався він до Тільди.

Руперт завжди називав Тільду «моя люба». І зовсім не тому, що буркотливий їжачок був надзвичайно ввічливим. Просто біла, немов квітка бузини, церковна мишка видаляти не могла не подобатися всім.

Отже, Тільда запросила свого найкращого друга Рупі, поставила перед ним чашечку чаю й одразу ж розповіла про свою ідею.

— Ти не повіриш, — відповів Руперт між ковтками, — але, коли сьогодні вранці сонячне проміння блиснуло мені в обличчя, я подумав про те ж саме.

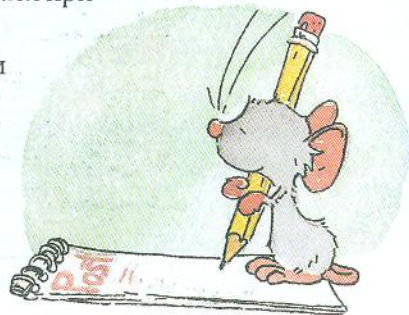
— О Рупі, — зраділа Тільда, — тоді нам краще не гаяти часу. Білизна може почекати. Напевно, пізніше вона буде так само зім'ятою. А от сонечко, можливо, так довго й не сяятиме. Тож ти, Рупі, сповісти інших. Не забудь про Моллі, чуєш мене?

Руперт швидко досьорбав чаю й вирушив у дорогу.

Прямісінько над будиночком Руперта у дуплі могутнього дуба жили білочка Една та її синочки Біллі та Бенні. До них швидко докотилася приємна новина.

Вільшанка Робін і так завжди був у курсі подій, тому Руперту майже ніколи не доводилося турбуватися про нього.

Тільки Моллі не жила в Шипшиновому провулку. Її оселя була розташована прямісінько

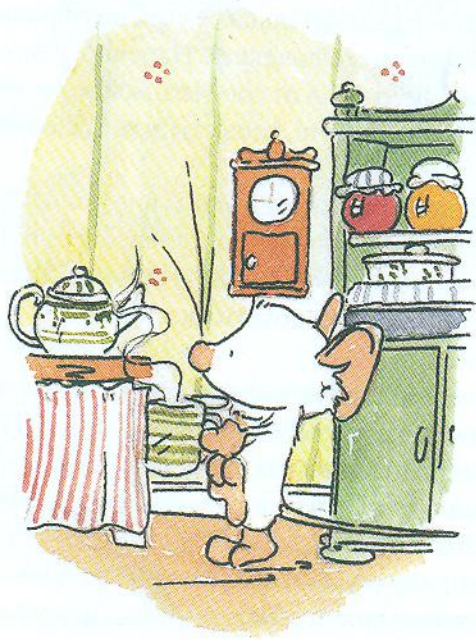

під поштовим віконцем у сільській крамничці. А та, в свою чергу, була аж у центрі села. Тільда, напевно, могла б зателефонувати Моллі сама, не гаючи ні хвилинки. Однак такі сучасні штучки Руперт міг дозволити лише за крайньої необхідності. Йому було до вподоби прослизнути під садовою хвірткою, не кваплячись, прогулятися звивистою стежкою Шипшинового провулка й через старий міст спуститися до села.

Авжеж, Моллі була просто в захваті від можливості влаштувати сьогодні абсолютно несподіваний пікнік.

— О Руперте, — зітхнуло сіре мишеня, — тепер ми нарешті знову зберемося.

— Саме так, — кивнув Руперт. — І рівно о дванадцятій годині.

Моллі пообіцяла не запізнюватися — чого вона й так ніколи не робила. Вона була надто сумлінною.

А ще вона зобов'язалася принести огірковий салат та сирні кульки.

Руперт хотів було сказати про це Тільді, але забув ще на старому мосту.

Тим часом Тільда метушилася на своїй кухні, немов сліпучий білий спалах. Вона безперервно зникала у своїй воістину чарівній коморі, де на друзів уже чекали рум'яний ревеневий пиріг, смачнучі овочеві пиріжки, варені яйця, виноград, картопляний салат та бутерброди аж чотирьох різновидів.

Звісно, вона мала кілька доручень і для Руперта.

— Ну... я взагалі-то думав... — затинаючись, промовив Руперт, якому так хотілося ще хоч годинку спокійно посидіти на лавці перед своїм будиночком, мружачись від ласкавого проміння.

— Можеш зробити це пізніше, — розпорядилася Тільда. — Кошик для пікніка треба витерти від пилу. І велику ковдру теж треба вибити — після такої довгої зими!

Зрештою, ніщо не могло би бути більш прикрим, ніж кілька заспаних молей, що вилетіли б із ковдри і перелякали друзів, чи не так?

Тож Руперт, незадоволено буркочучи, проте слухняно виконав усі доручення. Він навіть не забув витягнути ручний візок зі свого захащеного сараю.

Тільда закінчила всі приготування якраз вчасно, і, коли білочки принесли десерт (тарілку — зеленого кольору! — з ванільною манкою та ще одну — із желе), а Моллі — свій огірковий салат, це було надзвичайно апетитне видовище.

Тепер друзям залишалося лише покласти ковдру, кошик і Равличка у візок. Нарешті вони могли вирушити на свій перший пікнік у цьому році.

Однак, коли годинник на вежі пробив дванадцять, не знати звідки налетіли важкі свинцеві хмари. І не просто одна хмарина! За якусь мить небо зовсім затягло, і воно стало непроглядним, немов смола. Потім здійнявся сильний вітер і наче з відра хлинув дощ!

— Ми не можемо вирушити на пікнік під таким небом! — схлипуючи промовила Моллі.

А Біллі та Бенні разом вигукнули:

— О-о-ох!

Білченята-близнюки з нетерпінням чекали на пригодницький день біля річки та вже спакували до цього всі свої літні іграшки.

Руперт зиркнув на Тільду — він дуже сподівався, що вона не надто розчарувалася.

Проте Тільда зовсім не здавалася засмученою. Вона швидко витягла з візка ковдру й всі ласощі та, наче

чаклунка, влаштувала чудовий пікнік вдома посеред вітальні, перед каміном. Друзі не встигли й оком змигнути!

— У такому разі в нас з'явилося ще більше часу, щоб з нетерпінням чекати на перший справжній пікнік у сонячному лісі, — промовила Тільда, і радість засяяла в її очах. — Хіба це не прекрасно?

Ще б пак. Насправді це було настільки чудово, що друзі вже наступного дня знову влаштували пікнік у затишному будиночку.

